

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-15(3)/15/JK

Warszawa, 16 marca 2015 r.

DECYZJA DIH-1/20/2015

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r., poz. 669, z późn. zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Urszuli Hanny Chrzanowskiej, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Urszula Hanna Chrzanowska Lodziarnia Alaska No 1 w Ełku, od decyzji Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Olsztynie z dnia 16 stycznia 2015 r. (nr akt sprawy: D-Ek.8361.255.2014.DR), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu niewłaściwej jakości handlowej dwóch partii ciast, oferowanych do sprzedaży bez opakowań, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniu 3 października 2014 r. przez inspektorów reprezentujących Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Olsztynie, zwanego dalej również „*Warmińsko-Mazurskim WIIH*”, w Lodziarni Alaska No 1, mieszczącej się w Ełku przy ul. Wojska Polskiego 46, należącej do przedsiębiorcy Urszuli Hanny Chrzanowskiej, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Urszula Hanna Chrzanowska Lodziarnia Alaska No 1 w Ełku, zwanej dalej również „*stroną*”, oceniono oznakowanie będących w ofercie handlowej ciast i wyrobów ciastkarskich, oferowanych do sprzedaży bez opakowań.

W wyniku powyższego stwierdzono, że dwie partie tortów, tj.:

- tort choco, w cenie sprzedaży 61,70 zł/kg, wartości 66 zł,
- tort bezowy, w cenie sprzedaży 52,90 zł/kg, wartości 35 zł,

nie odpowiadają wymaganiom jakości handlowej z uwagi na brak w miejscu sprzedaży, na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym

bezpośrednio konsumentom, wykazu składników. Powyższe, mając na uwadze stan prawny na dzień kontroli, naruszało § 17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 774), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie znakowania środków spożywczych”.

Przy ww. asortymentach tortów znajdowały się wywieszki z nazwą towaru, nazwą producenta i ceną za kilogram.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 3 października 2014 r. (nr akt kontroli: D-Ek.8361.255.2014.DR).

Wobec powyższego, pismem z dnia 27 października 2014 r., skierowanym na adres wskazany w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej jako adres do doręczeń, Warmińsko-Mazurski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Urszulę Hannę Chrzanowską, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Urszula Hanna Chrzanowska Lodziarnia Alaska No 1 w Ełku, o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu dwóch partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz poinformował o prawie do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona została również wezwana do przekazania informacji o wielkości obrotu osiągniętego w poprzednim roku.

Przedmiotowe pismo zostało zwrócone Warmińsko-Mazurskiemu WIIH z adnotacją „zwrot – nie podjęto w terminie”. Z uwagi na fakt, iż organ powziął informację o innym adresie do korespondencji, pismem z dnia 19 listopada 2014 r., poinformował stronę o wszczęciu postępowania na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej. Pismo to również nie zostało przez stronę odebrane.

Pismem z dnia 22 grudnia 2014 r., zatytułowanym „Zawiadomienie o zakończeniu postępowania administracyjnego”, Warmińsko-Mazurski WIIH poinformował stronę, iż zakończył postępowanie administracyjne, a decyzja zostanie wydana po upływie 7 dnia od dnia doręczenia stronie przedmiotowego zawiadomienia. Niniejsze pismo zostało doręczone adresatowi.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa do zapoznania się ze zgromadzonym materiałem i wypowiedzenia się co do niego.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 16 stycznia 2015 r., Warmińsko-Mazurski WIIH wymierzył przedsiębiorcy Urszuli Hannie Chrzanowskiej, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Urszula Hanna Chrzanowska Lodziarnia Alaska No 1 w Ełku, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 500 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu

dwóch partii niewłaściwej jakości handlowej tortów, oferowanych do sprzedaży bez opakowań.

Pismem z dnia 26 stycznia 2015 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji. Uzasadniając odwołanie, strona wskazała, iż:

- zawiesiła działalność gospodarczą,
- zlikwidowała kontrolowaną placówkę,
- nie otrzymała pism informujących o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej,
- pismo zawiadamiające o zakończeniu postępowania administracyjnego otrzymała prawie po dwóch miesiącach od zawieszenia działalności gospodarczej i prawie trzech miesiącach od zamknięcia, a następnie likwidacji placówki. Ponadto, zdaniem strony, po kontroli dostała jedynie pouczenie, iż w ciągu 10 dni ma usunąć stwierdzone nieprawidłowości, tj. przygotować wywieszki ze składem zakwestionowanych tortów. Jednakże ze względu na zamknięcie placówki, ciast już nie sprzedawała. Strona podkreśliła również, że skład przedmiotowych tortów był znany zarówno jej, jak i personelowi i zawsze rzetelnie informowano o nim klientów,
- nie zgadza się z uznaniem zakwestionowanych tortów za produkty niewłaściwej jakości handlowej.

Pismem z dnia 29 lutego 2015 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Urszulę Hannę Chrzanowską, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Urszula Hanna Chrzanowska Lodziarnia Alaska No 1 w Ełku, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona skorzystała z przysługującego jej prawa, kontaktując się telefonicznie w dniu 23 lutego 2015 r. Strona powtórzyła argumenty zawarte w odwołaniu.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2, obowiązującego od 13 grudnia 2014 r., rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji

2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 1169/2011*”, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

Zgodnie z art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniamy się, że wymogi te są spełnione.

Rozporządzenie 1169/2011 w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywcemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r. s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 178/2002*”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29), zwane dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania*”, które weszło w życie 9 stycznia 2015 r., w § 19 ust. 1 pkt 3, stanowi, że w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniach sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się wykaz składników – zgodnie z art. 18–20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia.

Zgodnie z § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, informacje, o których mowa w ust. 1, podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

W myśl art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, jakością handlową to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania

wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nie objęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 tej ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji stwierdził, że w przypadku ww. tortów oferowanych do sprzedaży w placówce należącej do strony, nie uwidocznił informacji o wykazie składników, które to informacje są wymagane przez ww. przepisy. Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Prezesa UOKiK, Warmińsko-Mazurski WIIH właściwie uznał, że strona wprowadziła do obrotu dwie partie artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej, co skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej z tego tytułu.

Należy zauważyć jednak, że od momentu przeprowadzenia kontroli u strony do czasu wydania decyzji przez organ pierwszej instancji uległ zmianie stan prawny. Dnia 9 stycznia 2015 r., tj. z dniem wejścia w życie nowego rozporządzenia w sprawie znakowania, utraciło moc poprzedzające je rozporządzenie w sprawie znakowania środków spożywczych. Warmińsko-Mazurski, wydając zaskarżoną decyzję, nie uwzględnił tego faktu, jednakże biorąc pod uwagę, iż wymagania dla środków spożywczych oferowanych do sprzedaży bez opakowań jednostkowych wynikające z rozporządzenia, które utraciło moc obowiązującą znajdują się obecnie w rozporządzeniu w sprawie znakowania, nie ma to wpływu na prawidłowość tej decyzji.

Odwołując się od decyzji, strona nie kwestionuje ustaleń kontroli, wskazuje jednak na szereg okoliczności sprawy. W pierwszej kolejności strona podnosi, że zawiesiła działalność gospodarczą i zlikwidowała kontrolowaną placówkę.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK informuje, że zawieszenie działalności gospodarczej należy odróżnić od faktycznego jej zaprzestania. Mimo bowiem, iż zawieszenie działalności gospodarczej w pewnym sensie stanowi przerwę w jej prowadzeniu, to w żaden sposób nie pozbawia jej charakteru i cech działalności gospodarczej. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 czerwca 2011 r. (sygn. II UK 377/10), stwierdza nawet, że zawieszenie działalności gospodarczej nie jest czasowym jej zaprzestaniem, ale wyłącznie ograniczeniem.

Z przepisu art. 14a ust. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej”, nie można wywodzić bowiem, iż ograniczenie czynności przedsiębiorcy, do dozwolonych w okresie zawieszenia, oznacza zaprzestanie wykonywania działalności gospodarczej.

Wskazać należy również, że zgodnie z art. 14a ust. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, w okresie zawieszenia działalności gospodarczej przedsiębiorca ma obowiązek:

- podporządkowania się obowiązkom nakazanym przepisami prawa,
- poddania się kontroli na zasadach przewidzianych dla przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą,
- uczestniczenia w postępowaniach sądowych, postępowaniach podatkowych i administracyjnych związanych z działalnością gospodarczą wykonywaną przed jej zawieszeniem.

Z powyższego wynika, że przedsiębiorca, po zawieszeniu działalności gospodarczej, nadal pozostaje osobą prowadzącą działalność gospodarczą. Zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej zaś nie wyklucza możliwości wszczęcia wobec niego postępowania administracyjnego, jak również nie zwalnia przedsiębiorcy z obowiązku uczestniczenia w tym postępowaniu, a następnie regulowania wszystkich zobowiązań o charakterze publicznoprawnym wynikających z tego tytułu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, strona jako podmiot, który wprowadził do obrotu torty oferowane do sprzedaży bez opakowań, jest odpowiedzialna za informacje na temat tej żywności i ponosi w związku z tym odpowiedzialność za ich brak, a więc może być stroną postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej. Tym samym zasadnym było wymierzenie stronie kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej.

W dalszej kolejności strona podnosi, iż nie otrzymała pism informujących o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia jej kary pieniężnej.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK zauważa, że pierwsze pismo Warmińsko-Mazurskiego WIIH z dnia 27 października 2014 r. zostało skierowane na wskazany w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej adres do doręczeń, aktualny na dzień wysyłania tego pisma. W związku ze zwróceniem tego pisma przez Poczta Polską do Warmińsko-Mazurskiego WIIH, a także powzięciem przez ten organ informacji o zamianie adresu strony, organ skierował pismo o wszczęciu postępowania z dnia 19 listopada 2014 r. na aktualny adres do doręczeń, wynikający z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Również i to pismo zostało zwrócone organowi.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na Rozdział 8 k.p.a., zatytułowany „Doręczenia”. W art. 44 k.p.a. przewidziane zostało tzw. doręczenie zastępcze. Skutkiem

prawnym takiego doręczenia jest domniemanie prawne, że pismo zostało doręczone adresatowi. Domniemanie prawne skuteczności doręczenia pisma może zachodzić tylko po spełnieniu wymagań określonych w tym przepisie.

Przepis art. 44 k.p.a. stanowi w § 1, że w razie niemożności doręczenia pisma w sposób wskazany w art. 42 i 43:

- poczta przechowuje pismo przez okres czternastu dni w swojej placówce pocztowej – w przypadku doręczenia pisma przez pocztę,
- pismo składa się na okres czternastu dni w urzędzie właściwej gminy (miasta) – w przypadku doręczenia pisma przez pracownika urzędu gminy (miasta) lub upoważnioną osobę lub organ.

Zgodnie z § 2 ww. przepisu, zawiadomienie o pozostawieniu pisma wraz z informacją o możliwości jego odbioru w terminie siedmiu dni, licząc od dnia pozostawienia zawiadomienia w miejscu określonym w § 1, umieszcza się w oddawczej skrzynce pocztowej lub, gdy nie jest to możliwe, na drzwiach mieszkania adresata, jego biura lub innego pomieszczenia, w którym adresat wykonuje swoje czynności zawodowe, bądź w widocznym miejscu przy wejściu na posesję adresata. W przypadku niepodjęcia przesyłki w terminie, o którym mowa w § 2, pozostawia się powtórne zawiadomienie o możliwości odbioru przesyłki w terminie nie dłuższym niż czternaście dni od daty pierwszego zawiadomienia (§ 3). Doręczenie uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia okresu, o którym mowa w § 1, a pismo pozostawia się w aktach sprawy (§ 4).

Podstawowym warunkiem zastosowania przytoczonego wyżej przepisu jest niemożność doręczenia pisma w sposób wskazany w art. 42 (adresat był nieobecny w mieszkaniu) i art. 43 k.p.a. (doręczyciel w przypadku nieobecności adresata nie zastał także dorosłego domownika, sąsiada lub dozorca, bądź osoby te nie podjęły się oddania pisma adresatowi). Następnie koniecznym warunkiem dla uznania skuteczności doręczenia przewidzianego w art. 44 k.p.a. jest przechowywanie pisma przez okres czternastu dni w placówce pocztowej (w przypadku doręczenia przez pocztę) oraz umieszczenie zawiadomienia o pozostawieniu pisma (pierwsze awizo) wraz z informacją o możliwości jego odbioru w terminie siedmiu dni w placówce pocztowej – w oddawczej skrzynce pocztowej lub, gdy nie jest to możliwe, na drzwiach mieszkania adresata, bądź w widocznym miejscu przy wejściu na posesję adresata. Jeżeli adresat nie podjął przesyłki w terminie siedmiu dni, liczonym od dnia pozostawienia pisma w miejscu określonym w art. 44 § 1 k.p.a., na doręczającym ciąży obowiązek pozostawienia powtórnego zawiadomienia o możliwości odbioru przesyłki (powtórne awizo), w terminie nie dłuższym niż czternaście dni od daty pierwszego zawiadomienia.

Jak wynika z adnotacji na kopercie i zwrotnym potwierdzeniu odbioru pierwszej przesyłki z dnia 27 października 2014 r. zawierającej pismo informujące o wszczęciu postępowania, zostało ono dwukrotnie awizowane w dniach 31 października 2014 r. i 12

listopada 2014 r., gdyż adresat nie był obecny, a zawiadomienie włożono do skrzynki. Przesyłki tej jednak nie podjęto w terminie i w dniu 18 listopada 2014 r. zwrócono ją nadawcy.

W tej sytuacji należy uznać, że spełnione zostały przesłanki do wywołania skutków prawnych związanych z domniemaniem doręczenia zastępczego ustanowionego w art. 44 k.p.a. Doręczenie zostało dokonane z upływem ostatniego dnia czternastodniowego okresu, o którym mowa w art. 44 § 4 k.p.a., tj. 14 listopada 2014 r.

Zdaniem Prezesa UOKiK, w sytuacji, gdy tak jak w niniejszej sprawie, zamiana adresu strony nastąpiła po wysłaniu przesyłki i dotarciu jej pod dotychczasowy adres, organ nie ma obowiązku ponownego przekazania przesyłki na nowy adres, gdyż jak wskazano wyżej, pismo skierowane na poprzedni adres uważa się za skutecznie doręczone w trybie doręczenia zastępczego.

Potwierdzenie powyższego znaleźć można w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 lipca 2013 r. (sygn. II FSK 2028/12), gdzie Sąd stwierdził, iż doręczenie pisma w postępowaniu administracyjnym może nastąpić tylko raz. Sąd wskazał również, że k.p.a. skutki procesowe łączy z doręczeniem przesyłki w formie prawem przewidzianej, a nie z zapoznaniem się z treścią pisma przez stronę, jak i z faktycznym otrzymaniem pisma przez stronę.

Mając na uwadze powyższe, okoliczność, iż strona faktycznie nie otrzymała pisma o wszczęciu postępowania i nie zapoznała się z jego treścią nie ma znaczenia dla sprawy.

Dalej strona podnosi, że pismo zawiadamiające o zakończeniu postępowania administracyjnego otrzymała już po zawieszeniu działalności gospodarczej i likwidacji placówki. Strona poinformowała, że po kontroli dostała tylko pouczenie o konieczności uzupełnienia brakujących informacji w ciągu 10 dni, jednakże z uwagi na podjęcie decyzji o likwidacji placówki żądanych wywieszek nie sporządziła.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK zauważa w pierwszej kolejności, że kwestie odpowiedzialności przedsiębiorcy w sytuacji zawieszenia przez niego działalności gospodarczej, zostały już wyjaśnione stronie powyżej. Dodać można jedynie, że stosunek administracyjnoprawny między stroną a organem nawiązuje się w dacie kontroli, gdyż ten właśnie moment wyznacza treść obowiązku administracyjnoprawnego strony, natomiast decyzja administracyjna tylko potwierdza ten obowiązek. O możliwości nałożenia kary pieniężnej decyduje zatem data kontroli, a nie data wydania decyzji [por. wyroki: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 listopada 2008 r. (sygn. IV SA/Wa 2053/08), Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 lutego 2010 r. (II GSK 176/09)]. Zaznaczyć należy, że w dacie kontroli strona miała status aktywnego przedsiębiorcy. Wobec powyższego, to że strona zawiesiła działalność gospodarczą, a następnie zlikwidowała

placówkę nie ma znaczenia dla jej odpowiedzialności za nieprawidłowości stwierdzone w trakcie kontroli organu pierwszej instancji.

Prezes UOKiK podkreśla przede wszystkim, iż przeciwnie jak zdaje się to rozumieć strona, wymierzona jej kara dotyczy wprowadzenia do obrotu w dniu kontroli artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej z uwagi na brak informacji o ich wykazie składników, a nie niewykonania zaleceń pokontrolnych Warmińsko-Mazurskiego WIIH.

W tym miejscu należy wskazać, że w myśl art. 17 ust. 1 rozporządzenia 178/2002, każdy z podmiotów działających na rynku spożywczym: producent, przetwarzający czy dystrybutor, obarczony jest obowiązkiem zapewnienia w przedsiębiorstwie będącym pod jego kontrolą, zgodności żywności z wymogami prawa żywnościowego i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Zatem stroną, która powinna zwracać uwagę na oznakowanie oferowanych przez nią produktów, należy uznać odpowiedzialną za stwierdzone nieprawidłowości. Zdaniem Prezesa UOKiK, nie dołożyła ona należytej staranności w zapobiegnięciu wprowadzenia do obrotu produktów niewłaściwej jakości handlowej. Wskazać należy, że ustne przekazywanie informacji o składzie nie spełnia wymagań § 19 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania (w dacie kontroli § 17 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych). Strona, działając na rynku artykułów spożywczych od kilku lat, powinna zdawać sobie sprawę z ciężących na niej obowiązków wprowadzania do obrotu artykułów zgodnych z obowiązującym prawem i powinna zadbać, aby ich wykonanie było rzetelne i odpowiadało normom ustawowym (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 marca 2010 r., sygn. VI SA/Wa 91/10). Wskazać należy, że niewiedza nie zwalnia strony z tej odpowiedzialności. Ponadto, likwidacja placówki nie zmienia faktu, że strona wprowadzała do obrotu produkty niewłaściwej jakości handlowej.

Strona nie zgadza się również ze stwierdzeniem organu, iż wprowadziła do obrotu artykuły rolno-spożywcze niewłaściwej jakości handlowej.

Odpowiadając na powyższy zarzut, przywołać należy art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, zgodnie z którym jakością handlową to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi. Jak wynika z powyższej definicji, jakością handlową artykułu rolno-spożywczego to także niezgodne z przepisami oznakowanie. Nie ulega wątpliwości, i nie kwestionuje tego również strona, przy oferowanych przez nią torcie choco i torcie bezowym brak było informacji o ich składzie, tym samym w świetle przywołanej

definicji jakości handlowej, nie spełniały one ustawowych wymogów w zakresie jakości handlowej.

Podkreślić należy, że stronie wymierzono karę pieniężną w minimalnej wysokości wskazanej w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej i, zdaniem Prezesa UOKiK, jest ona właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie środki spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a przy tym spełnią swoją funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, stosownie do wymagań przewidzianych w art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002, w świetle których, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Olsztynie w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

W myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.) wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności podatku (kary) lub rozłożyć zapłatę podatku na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Należy zaznaczyć, że kara pieniężna staje się zaległością w sytuacji, gdy nie zostanie uiszczona w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 794, z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Wiceprezes
Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. Urszula Hanna Chrzanowska
Urszula Hanna Chrzanowska Lodziarnia Alaska No 1
ul. Polna 17
12-250 Orzysz
2. Warmińsko-Mazurski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Olsztynie
3. a/a